

Το θέμα των νεανικών σχέσεων, είναι πολύ λεπτό και ιδίως στις μέρες μας, ολοένα και αυξάνει η σύγχυση. Δεν αμφιβάλλω ότι πολλές νεανικές σχέσεις, έχουν σαν αφορμή πολλά σπέρματα αγάπης και δεν αμφιβάλλω επίσης ότι πολλοί από τους νέους, σέβονται και θέλουν να καλλιεργήσουν με το αγαπώμενο πρόσωπο βαθιά και όχι επιφανειακή σχέση. Μέσα σε αυτή την περίοδο γνωριμίας όμως μέχρι τον γάμο έρχεται σαν «αναγκαίο» και το σεξ

. Σαν αιτίαση, χρησιμοποιείται η απόλαυση του γενετήσιου ένστικτου, το οποίο είναι μια «ανάγκη» που πρέπει να καλυφθεί. Άλλωστε όπως λένε οι εποχές άλλαξαν. Οποιαδήποτε άλλη άποψη χαρακτηρίζεται ως γραφική και υποανάπτυκτη.

Παρά την όλη όμως σημερινή σύγχυση του κόσμου, η Εκκλησία με τον λόγο τον Πατερικό και την παράδοσή της έχει ξεκάθαρες, αναλλοίωτες, αιώνιες θέσεις. Θα επιχειρήσω λοιπόν κατά τρόπον τινά όχι να επιχειρηματολογήσω κοινωνιολογικά υπέρ του γάμου, αλλά να προβάλω κάποιες πνευματικές πτυχές του θέματος. Το θεωρώ χρέος μου αυτό, διότι έζησα κατά τα παλαιότερα χρόνια κάτω από την σκιά της πορνείας η οποία στις μέρες μας μετονομάστηκε σε «προγαμιαίες σχέσεις».

Ο ίδιος ο Θεός, με την ευλογία του πρώτου ζεύγους, ακόμη πριν από την πτώση, συνέστησε το μυστήριο του γάμου δίνοντας αυτή την γενετήσια ορμή κάτω από την σκέπη της ευλογίας Του «και ευλόγησεν αυτά ο Θεός λέγων, αυξανεσθε και πληθύνεσθε» (Γεν. α' 28) και μέσα στο γάμο «έσονται οι δύο εις σάρκα μίαν». Όλα λειτουργούν λοιπόν όχι αποκομμένα από Εκείνον αλλά μέσα στα πλαίσια της Θεοτικής πορείας του ζευγαριού αφού ο δεσμός αυτός προσλαμβάνεται από το σώμα της Εκκλησίας. Σ' ένα τέτοιο γάμο η σαρκική ένωση ευλογείται και όλα έχουν μέσα στην Εκκλησία πνευματικό περιεχόμενο. «α δε και κατά σάρκα πράσσετε, ταύτα πνευματικά εστίν, εν Ιησού γαρ Χριστώ πάντα πράσσετε» (Ιγν. Εφεσ 8,2) Γι' αυτό λέει ξεκάθαρα ο απ. Παύλος «Για να μην πορνεύεις, να παντρευέσαι». Δεν ζούμε ερήμην θεού ούτε τεκνοποιούμε χωρίς Αυτόν. Αλλά «εαυτούς και αλλήλους και ΠΑΣΑΝ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΗΜΩΝ, Χριστώ τω Θεώ παραθώμεθα».

Στον χώρο λοιπόν της Εκκλησίας, μέσα από το μυστήριο του γάμου, η γενετήσια ορμή δεν λειτουργεί ως μια κάλυψη χρησιμοθηρικής ή ηδονικής ανάγκης. Αντίθετα πρέπει να λειτουργείται μια ενότητα με το άλλο πρόσωπο και με τον Θεό και με την ολοκλήρωση αυτή σαν αποτέλεσμα της αγάπης των δύο ανθρώπων, να δημιουργείται μια νέα ζωή. Γίνεται λοιπόν ο άνθρωπος με την ένωση αυτή συνδημιουργός του Θεού. Αυτή η ορμή λοιπόν, δεν δόθηκε από τον Θεό για να έρχεται το ζευγάρι πιο κοντά -ειδάλλως οι σεξομανείς θα ήταν οι τέλειοι σύζυγοι - αλλά επειδή αν δεν υπήρχε αυτή η ορμή από τον Θεό, είναι φυσικό το ανθρώπινο είδος να εξαφανιζόταν.

Ότι αυτή η ορμή δεν είναι «ανάγκη» φαίνεται από το εξής παράδειγμα. Αν κάποιος είναι παντρεμένος και λείπει από το σπίτι του για αρκετό καιρό, είναι ανθρώπινο και μη καταδικαστέο εκεί που θα πάει να κοιμηθεί και να φάει. Γιατί η ορμή του ύπνου και της πείνας, δεν είναι παρά φύσιν όταν δεν γίνεται κατάχρηση. Όμως αν ο σύντροφος κάνει έρωτα με άλλη γυναίκα και με αυτόν τον τρόπο ικανοποιήσει την γενετήσια ορμή, θα αμαρτήσει ενώπιον του Θεού και της γυναίκας του. Δεν είναι λοιπόν «ανάγκη» ώστε να λειτουργεί σαν χρήση και κατανάλωση του άλλου προσώπου αλλά όλως αντιθέτως, είναι προσφορά στον άλλο.

Στον αντίποδα του Θεοθετημένου γάμου, είναι αυτή η πορνεία. Όπως και κάθε αμαρτία, η πορνεία, δεν έχει να κάνει με την ανηθικότητα, όπως πολλοί νομίζουν ότι έτσι μεταφράζεται θεολογικά, αλλά έχει σχέση με τον χωρισμό και την αποκοπή από τον Θεό όπως είπαμε πιο πάνω, επειδή ο ίδιος ο άνθρωπος το επιλέγει. Τα προβλήματα τα οποία δημιουργούνται από αυτές τις εξατομικευμένες σχέσεις είναι πολυποίκιλα. Καταστρέφεται ο νους, η καρδιά, ακόμα και αυτή η υγιής ερωτική ζωή.

Γράφει κάποιος «Αν απλώς κάνετε έρωτα συχνά γιατί λες ότι την αγαπάς, απλά στα λόγια, τότε σου το λέω πως με τον καιρό αυτό θα καταντήσει ηδονή και μόνο, και τότε η σχέση δεν θα συνεχίσει αλλά ο άντρας θα γυρέψει κι άλλη κοπέλα για περισσότερο έρωτα, αλλά και η κοπέλα δεν θα είναι ικανοποιημένη με αυτή την μονότονη ηδονή της σχέσης της και σύντομα θα την χαλάσει γιατί θα γυρέψει κι αυτή αλλού τον έρωτα. Σ' αυτή την σχέση δεν υπάρχει αγάπη, αλλά δύο άνθρωποι που απλώς ικανοποιούν τα σεξουαλικά τους ένστικτα.»

Θεωρώ δε ότι είναι πρόπον όταν φθάσεις σε ηλικία γάμου, τότε να αρχίσεις να κάνεις σχέση. Γιατί αν δεν είσαι ώριμος για έναν γάμο, πώς είσαι ώριμος για κάποια σχέση ή γιατί να πάει ένα παιδί δεκαπέντε, δεκαέξι, δεκαεπτά χρονών να πει σε μια κοπέλα ότι την αγαπάει, εφ'όσον αυτή η σχέση δεν θα έχει προοπτική αλλά μάλλον πιο σίγουρο και

στατιστικώς αποδεδειγμένο ότι θα χωρίσουν μετά από κάποιο διάστημα και θα πληγωθούν. Ο π. Αθανάσιος Λεμεσού λέει: "Ακόμα και αν καταλήξει η σχέση στο γάμο τι να πας να παντρευτείς ενώ γνωρίζεστε λόγω χάρη δέκα χρόνια και έχει φύγει αυτή η αύρα της σχέσης; Ομοιάζεις σαν κάτι γεροντοπαλικάρα που πάνε να παντρευτούν στα πενήντα. Αν έχεις ήδη κάνει τα πάντα μαζί με τον σύντροφο σου πριν το γάμο, τότε τι άλλο μένει για τον γάμο; Στην ουσία τα έχεις δώσει όλα. ΕΧΕΙΣ ΚΑΝΕΙ ΤΟΝ ΓΑΜΟ ΧΩΡΙΣ ΘΕΟ".

Πηγαίνοντας λοιπόν ένας νέος σε μια νέα, να της πει ότι την αγαπάει ή του αρέσει, έχει ευθύνη γι' αυτό. Γιατί ύστερα η κοπέλα μπορεί να του εμπιστευτεί την αγάπη της και όταν περάσει ο ενθουσιασμός να πληγωθεί. Και είναι πράγματι δύσκολο να βλέπεις τον άνθρωπο που σου έχει πει ότι σ' αγαπάει, κι' όλες αυτές τις ατελείωτες υποσχέσεις να αδιαφορεί πλέον και να τον βλέπεις με άλλο σύντροφο. Έτσι λοιπόν οι νέοι σακατεύονται και ιδίως οι κοπέλες. Διότι η γυναίκα από την φύση τους λειτουργεί περισσότερο με το συναίσθημα - έτσι την έφτιαξε ο Θεός επειδή θα γίνει μητέρα-. Έτσι λοιπόν αν πληγωθεί αυτός ο συναισθηματισμός, ύστερα από πολύ συναισθηματική γίνεται πολύ σκληρή σαν χαρακτήρας.

Γι' αυτό κάποιος μονάχος συμβουλεύει: να παντρευτείτε τα κορίτσια σας μην τ' αφήνετε μόνα τους, ούτε να τα παρατάτε, γιατί η γυναίκα είναι σαν το τριαντάφυλλο αν το μυρίσεις μια φορά και το χαϊδέψεις μαραινεται. Πρέπει να το φυτέψεις στον κήπο σου και να το περιποιείσαι και τότε αυτό σου δίνει το πιο καλό του χρώμα και άρωμα! Ο γέροντας Παΐσιος συμβουλεύει τα κορίτσια για να δοκιμάσουν την αγάπη του συντρόφου τους αν είναι πραγματική, να τους βάζουν την πρόκληση να περιμένουν στην σχέση εγκρατευμένοι μέχρι το γάμο. Μπορεί δηλαδή ο άλλος να μείνει χωρίς να παίρνει; Χωρίς να λειτουργεί αυτή η ανταλλακτική σχέση;

Αν αγαπάς λοιπόν κάποια κοπέλα, πριν την παντρευτείς, δείξε της το με το να της μιλάς με συμπόνια, με καταδεκτικότητα, να μοιράζεσαι τις χαρές και τις λύπες μαζί της, να την παίρνεις για περιπάτους και να τρώτε μαζί. Ακόμη και μικρά δωράκια αγάπης, μια μικρή κάρτα κι ένα τριαντάφυλλο, μια ζεστή κουβέντα, ακόμη όταν την βοηθάς στην εργασία της, αν παίρνεις βάρος από τις εργασίες και τα προβλήματα της, τότε της αποδείξεις ότι την αγαπάς. Μήπως χρειάζεται να κάνετε και έρωτα για να της αποδείξεις την αγάπη σου;

Στις μέρες μας λόγω των αισχρών παραστάσεων που κατά κόρον προβάλλονται στα περιοδικά, τηλεόραση αλλά και της ρυπαρής φιλοσοφίας που κυριαρχεί, οι νέοι κυρίως μοιάζουν ασυγκράτητοι. Όμως αντί να δικαιολογούμαστε και να μεταθέτουμε τις ευθύνες μας στην «απρόσωπη κοινωνία», καλό και σωφρονέστερο είναι να προσπαθήσουμε να βάλουμε «χαλινάρια». Πόσο διαφορετικό, πόσο απόλυτα ξένο και ακατανόητο για το σύγχρονο άνθρωπο είναι το πρόσωπο του Χριστιανού ασκητή, ο οποίος, παλεύοντας να

κυριαρχήσει στα πάθη του αντί να ενδώσει σε αυτά, φανερώνει μια εσωτερική φύση και δύναμη αδιανόητη για τους μοντέρνους τύπους.

Ο πατήρ Σεραφείμ Ρόουζ γράφει "Στις μέρες μας, οι σχέσεις έχουν μετατραπεί σε απλή άδεια για σεξουαλική δραστηριότητα και το σεξ έχει γίνει η βάση των σχέσεων. Το σεξ είναι καλό, υγιές, ελεύθερο να το εξασκείς ελεύθερα με οποιονδήποτε επιθυμείς. Όταν θεωρούν όμως ότι έτσι ενεργώντας γίνονται «ελεύθεροι» ασφαλώς παραδίνονται στις πιο παράφορες φαντασιώσεις τους". Και είναι πράγματι δύσκολο να επανέλθει το μυαλό και η ψυχή μετά από πολλές πονηρές πράξεις και ταινίες και συζητήσεις, τραυματίζοντας σε βάθος ακόμα και αυτές τις ερωτικές μας δομές. Αυτό θεωρεί και η Εκκλησία πορνεία. Να βλέπεις τον άλλο άνθρωπο σαν σάρκα και όχι σαν πρόσωπο. Ας μην καταστραφούν λοιπόν αυτά τα μεγάλα πράγματα, όπως είναι ο έρωτας και η αγάπη.

Κλείνω με ένα εγκώμιο για την αγνότητα. «Η αγνότητα είναι αιώνια αξία. Είναι για τους νέους η ομορφιά της ψυχής, η λεβεντιά του κορμιού, η διαύγεια της σκέψεως, η λάμψη των ματιών, η ευγένεια της καρδιάς, η αρμονία της υπάρξεως τους, η μεγαλύτερη περιουσία με την οποία τους προίκισε ο Θεός.»

Με αδερφική αγάπη

Αναγνώστου Κωνσταντίνος

Αναγνώστου Κωνσταντίνος